

15 mai – 21 mai

Legea legământului

Textul de memorat: „Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.” (Deuteronomul 7:9)

Una dintre cele mai importante expresii din Psalmul 23 arată unde dorește Domnul să ne conducă, prin povățuirea pe care ne-o oferă. „Mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său”, declară David în versetul 3 (subliniere adăugată). Dumnezeu nu ne va conduce pe căi greșite. El ne va arăta căi sigure pentru umblarea noastră spirituală.

Care sunt „cărările drepte” și sigure? Autorul unui alt psalm răspunde la această întrebare printr-o rugămintă adresată lui Dumnezeu: „Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea!” (Psalmii 119:35, subliniere adăugată). „Căci toate poruncile Tale sunt drepte” (Psalmii 119:172). Legea lui Dumnezeu este o cărare sigură și stabilă prin mlaștina înșelătoare a existenței umane.

Studiul din săptămâna aceasta se concentrează pe Legea lui Dumnezeu și pe locul ei în legământul de la Sinai.

Studiul pe scurt: *Ce a însemnat alegerea poporului Israel? Cum se aseamănă ea cu alegerea noastră? Cât de importantă a fost Legea în cadrul legământului? Legământul a fost făcut în mod necondiționat? De ce este ascultarea parte integrantă a relației de legământ?*

Duminică, 16 mai – Alegerea poporului Israel (Deuteronomul 7:7)

Tradiția iudaică susținea că Dumnezeu a făcut legământul cu Israel doar pentru că celelalte popoare Îl respinseseră. Deși nu există nicio dovadă biblică pentru a susține acest punct de vedere, poziția aceasta confirmă faptul că, indiferent de ce a ales Domnul poporul evreu, cu siguranță nu a făcut-o pentru că acesta merita înalta onoare și privilegiul care i-au fost acordate. Copiii lui Israel nu aveau niciun merit care să-i facă vrednici de dragostea lui Dumnezeu și de alegerea ca popor al Său. Erau puțini la număr, o grupare de triburi înrobite și slabe din punct de vedere politic și militar. În plus, în ceea ce privește cultura și religia, erau un popor amestecat, anost și fără prea multă experiență. Prin urmare, motivul de bază al alegerii poporului Israel se află în taina dragostei și a harului lui Dumnezeu.

1. Totuși, trebuie să fim atenți atunci când analizăm noțiunea de alegere, deoarece poartă în ea potențialul unei confuzii teologice. Pentru ce i-a ales Dumnezeu pe israeliți? Ca să fie răscumpărați în timp ce toți ceilalți au fost aleși ca să fie respinși și pierduți? Sau au fost aleși ca să ofere lumii ceea ce li se oferise lor mai întâi? Cum ne ajută următoarele versete să înțelegem răspunsurile la aceste întrebări? Exodul 19:6; Isaia 56:7; Evrei 2:9

Ca adventiști de ziua a șaptea, ne place să ne considerăm o replică modernă a poporului Israel, chemați de Domnul nu pentru a fi singurii răscumpărați, ci pentru a vesti lumii mesajul răscumpărării în contextul soliilor celor trei îngeri. Pe scurt, noi credem că avem de spus ceva ce nimeni altcineva nu spune. Așa a fost, în esență, și cu poporul Israel din Antichitate. Scopul alegerii lui Israel nu a fost acela de a transforma națiunea iudaică într-un fel de club exclusivist, care să păstreze pentru sine făgăduința mântuirii și a răscumpărării. Dimpotrivă, dacă noi credem că Isus a murit pentru întreaga omenire (Evrei 2:9), atunci răscumpărarea pe care Domnul i-a oferit-o poporului Israel a fost oferită și lumii întregi, deopotrivă. Israel ar fi trebuit să fie mijlocul prin care lucrarea aceasta de răscumpărare să fie făcută cunoscută. Biserica noastră a fost chemată să facă același lucru.

Gândește-te la rolul tău în biserică. Ce poți face pentru a promova lucrarea pe care am fost chemați să o facem? Nu uita că, dacă nu ajungi în mod activ, este foarte probabil ca, într-o oarecare măsură, să fii un obstacol.

Luni, 17 mai – Reglementările care ne leagă

„El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci, și le-a scris pe două table de piatră” (Deuteronomul 4:13).

Oricât de mult am subliniat faptul că legământul este întotdeauna fundamentat pe har, pe favoarea nemeritată acordată de Dumnezeu celor care intră într-o relație mântuitoare cu El, harul nu este o autorizație pentru neascultare. Dimpotrivă, legământul și Legea merg împreună; de fapt, ele sunt inseparabile.

2. Conform pasajului din Deuteronomul 4:13, cât de strâns se leagă legământul de Lege? Cum arată el că Legea este fundamentală în cadrul legământului?

Când te gândești la ce reprezintă un legământ, îți dai seama că noțiunea de lege ca parte integrantă este logică. Dacă, printre altele, înțelegem legământul ca o relație, atunci în cadrul lui trebuie să fie stabilite niște reguli și niște limite. Cât ar dura o căsătorie, o prietenie sau un parteneriat de afaceri, dacă nu ar exista reguli sau limite, fie ele specificate în mod clar sau subînțelese? De exemplu, soțul decide să-și facă o prietenă, prietenul se gândește să se autoservească din portofelul celuiilalt fără să ceară permisiunea sau un partener de afaceri îl invită pe un străin să se alăture afacerii lor fără să ceară părerea celorlalți parteneri. Astfel de acțiuni ar fi o încălcare a regulilor, a legilor și a principiilor. Cât ar dura aceste relații în astfel de circumstanțe lipsite de legi? Din acest motiv, trebuie să existe limite trasate și reguli stabilite. Doar în virtutea lor poate fi păstrată relația.

De fapt, diferite expresii precum *legea* (Psalmii 78:10; 50:16), *poruncile* (Psalmii 25:10; 103:18) sau *Cuvântul Tău* (Deuteronomul 33:9) se găsesc în paralel sau într-o strânsă legătură cu termenul „legământ” (dacă nu chiar având același sens). În mod evident, „cuvintele legământului acestuia” (Ieremia 11:3,6,8) sunt cuvintele Legii lui Dumnezeu, ale orânduirilor, mărturiilor și poruncilor Lui.

Legământul lui Dumnezeu cu poporul Israel a inclus diferite cerințe care erau de o importanță covârșitoare pentru menținerea relației speciale pe care El căuta să o stabilească și să o mențină cu poporul Lui. Este vreo diferență astăzi?

Gândește-te la cineva cu care ai o relație apropiată. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla cu relația dacă nu te-ai simți constrâns de niște reguli, norme sau legi și ai crede că ai libertate deplină să faci tot ce vrei. Chiar dacă spui că iubești pe cineva și că doar iubirea hotărăște modul în care te raportezi la celălalt, de ce este totuși nevoie de reguli? Discută în cadrul grupeii.

Marti, 18 mai – Legea în cadrul legământului (Deuteronomul 10:12,13)

Ce gânduri îți vin în minte când te gândești la lege? Ofițeri de poliție, amenzi, judecători și închisoare? Te gândești la restricții, reguli, părinți autoritari și pedeapsă? Sau poate îți vin în minte ordinea, armonia, stabilitatea? Ori poate chiar... dragostea?

Termenul ebraic *torah*, tradus cu „lege” în Biblia noastră, înseamnă „învățătură” sau „îndrumare”. Termenul poate fi folosit cu referire la toate învățăturile lui Dumnezeu, fie ele morale, civile, sociale sau religioase. El implică toate sfaturile înțelepte pe care Dumnezeu, în bunătatea Sa, i le-a dat poporului Său, ca acesta să aibă viață din belșug, atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere spiritual. Nu este de mirare că psalmistul l-a numit binecuvântat pe omul care „care își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui” (Psalmii 1:2).

Când citim *legea*, sau *torah*, adică învățăturile și îndrumările consemnate în cărțile lui Moise și care au devenit o parte a legământului cu Israel, rămânem impresionați de paleta largă de îndrumări. Legea atinge

Studiu Biblic, Trim. II, 2021 – Făgăduința: legământul cel veșnic al lui Dumnezeu 2/4

fiecare aspect al vieții poporului Israel, de la agricultură la conducerea civilă și de la relațiile sociale la închinare.

3. De ce crezi că Dumnezeu i-a dat atâta învățătură poporului Israel? În ce sens au fost învățăturile acestea pentru „binele” lor? Deuteronomul 10:13

Rolul Legii în cadrul legământului a fost acela de a oferi îndrumare în noua viață a partenerului uman din legământ.

Locul ocupat de Lege în cadrul realității vii a relației de legământ arată că poporul Israel nu putea urma căile altor popoare. Evreii nu puteau trăi doar după legile naturale, după nevoile sau dorințele umane sau chiar după necesitățile sociale, politice și economice. Ei puteau continua să existe ca popor sfânt al lui Dumnezeu, ca împărăție de preoți și ca „proprietate” a Lui doar printr-o ascultare fără compromis de voința descoperită a Celui care făcuse legământul, în toate domeniile vieții.

Asemenea Israelului din vechime, adventiștii de ziua a șaptea au primit din abundență sfaturi referitoare la fiecare aspect al viețuirii creștine, printr-o manifestare modernă a darului profetic. De ce ar trebui să vedem sfaturile acestea ca pe un dar de la Dumnezeu mai degrabă decât ca pe o limitare a gândirii independente și a libertății de acțiune?

Miercuri, 19 mai – Trăinicia Legii lui Dumnezeu

4. Ce adevăr despre esența naturii lui Dumnezeu ne învață prezența Legii Sale în cadrul relației legământului? Maleahi 3:6; Iacov 1:17

Legea lui Dumnezeu este expresia voinței Sale (compară cu Psalmii 40:8). Deoarece este o copie a caracterului Său, prezența Legii în cadrul legământului ne asigură cu privire la caracterul permanent și demn de încredere al lui Dumnezeu. Deși nu vom fi mereu în stare să discernem manifestările providenței Sale, noi știm că El este demn de încredere. Universul Lui este supus unor legi morale și fizice care nu se schimbă. Adevărul acesta ne oferă adevărata libertate și siguranță.

„Asigurarea că Dumnezeu este de încredere și că ne putem bizui pe El se găsește în adevărul că El este un Dumnezeu al legii. Voia Lui și Legea Lui sunt una. Dumnezeu spune că binele e bine deoarece descrie cele mai bune relații posibile. Prin urmare, Legea lui Dumnezeu nu este niciodată arbitrară sau supusă capriciilor și fanteziei. Ea reprezintă lucrul cel mai stabil din univers.” - Walter R. Beach, *Dimensions in Salvation*, Review and Herald, 1963, p. 143.

5. Dacă Legea lui Dumnezeu nu-l poate salva pe om din păcat, de ce Dumnezeu a făcut-o parte integrantă a legământului? Amos 3:3

O relație necesită înțelegere și armonie. Pentru că Dumnezeu este nu doar Creatorul lumii, ci și Conducătorul ei moral, Legea este esențială pentru fericirea ființelor inteligente create de El, pentru ca acestea să trăiască în armonie cu Creatorul lor. Astfel, Legea, sau expresia voinței Lui, este constituția guvernării Lui. Ea este în mod natural norma sau condiția legământului și a relației. Scopul ei nu este de a mântui, ci de a defini datoria noastră față de Dumnezeu (primele patru porunci) și datoria noastră față de semenii (ultimile șase porunci). Cu alte cuvinte, Legea arată care este modul de viață pe care Dumnezeu îl stabilește pentru copiii legământului Său, pentru fericirea și bunăstarea lor.

Când privești în jurul tău, poți să vezi efectele devastatoare ale fărâdelegii? Nu-i așa că sunt vizibile chiar și în viața ta unele pagube produse de călcarea Legii lui Dumnezeu? În ce fel ne ajută aceste realități să afirmăm că Legea lui Dumnezeu este dreaptă și bună și de ce ea ar trebui să fie o parte esențială a relației noastre cu El?

Joi, 20 mai – Dacă...

6. Ce au în comun versetele de mai jos și ce ne învață ele despre natura legământului? Geneza 18:19; 26:4,5; Exodul 19:5; Leviticul 26:3

Dumnezeu a recunoscut în mod deschis ascultarea plină de credincioșie a lui Avraam față de „poruncile Mele, orânduirile Mele și legile mele” (Geneza 26:5). Se înțelege de aici că Dumnezeu Se aștepta la un astfel de stil de viață din partea partenerului Său uman de legământ. Declarația completă a legământului biblic de la Sinai arată extrem de evident că unul dintre aspectele lui fundamentale îl constituie condițiile ascultării.

În Exodul 19:5 se spune clar: „*Dacă* veți asculta...” Nu se poate nega aspectul condițional al legământului. Deși acesta a fost încheiat prin har, fără să se bazeze pe meritele lor și reprezentând un dar pentru copiii lui Israel, făgăduințele lui nu au fost necondiționate. Oamenii puteau să refuze darul, să respingă harul și să renunțe la făgăduințe. Legământul, ca și mântuirea, nu neagă niciodată liberul-arbitru. Domnul nu îi forțează pe oameni să intre într-o relație mântuitoare cu El. Nu le impune un legământ. El îl oferă oricui fără plată și toți sunt invitați să-l accepte. Când omul acceptă, își asumă și obligațiile, dar nu ca pe un mijloc de a dobândi binecuvântarea legământului, ci ca pe o manifestare a primirii binecuvântărilor care derivă din el. Israel trebuia să asculte, dar nu pentru a obține făgăduințele, ci pentru ca făgăduințele să poată fi împlinite în viața lui. Ascultarea poporului era o expresie a ceea ce însemna să fii binecuvântat de Domnul. Ascultarea nu câștigă binecuvântările, ca și când Dumnezeu ar fi obligat să le ofere, ci creează un mediu în care binecuvântarea credinței poate să fie manifestată.

„Să urmați în totul calea pe care v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru, să umblați, ca să trăiți și să fiți fericiți și să aveți zile multe în țara pe care o veți lua în stăpânire” (Deuteronomul 5:33). Spune Domnul aici că dacă Israel va asculta, va dobândi aceste binecuvântări ca pe ceva ce i se cuvine? Sau mesajul este acela că ascultarea lor Îi va deschide lui Dumnezeu calea pentru a revărsa peste ei binecuvântările Sale? Care este diferența dintre cele două idei?

Vineri, 21 mai – Un gând de încheiere

„Mai întâi trebuie să existe în inimă dragoste, înainte ca un om să poată începe să păzească preceptele Legii lui Dumnezeu prin puterea și prin harul lui Isus (vezi Romani 8:3,4). Ascultarea fără dragoste este la fel de imposibilă pe cât este de lipsită de valoare. Dar acolo unde este dragoste, omul va începe automat să-și ordoneze viața în armonie cu voința lui Dumnezeu așa cum este ea exprimată în poruncile Lui.” - *The SDA Bible Commentary*, vol. 5, p. 484.

„În preceptele Sfintei Sale Legi, Dumnezeu a dat o desăvârșită regulă de viață; El a declarat că, până la sfârșitul timpului, Legea aceasta, neschimbată în nicio iotă sau frântură a literei, avea să-și mențină cerințele față de ființele omenești. Hristos a venit să o preamărească și să o facă demnă de cinste. El a arătat că ea este întemeiată pe temelia cea întinsă a iubirii față de Dumnezeu și a iubirii față de om și că ascultarea de preceptele ei cuprinde întreaga datorie a omului.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 505.

Rezumat: Legea lui Dumnezeu a fost o parte integrantă a legământului. Și totuși, acest legământ a fost cu adevărat unul al harului. Însă harul nu anulează niciodată necesitatea unei legi. Dimpotrivă, legea este un mijloc prin care harul este manifestat și exprimat în viața acelor care îl primesc.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Matei 10-16

1. Completează textul: „Căci nu este nimic ascuns care ”
2. Ce au zis fariseii când au auzit ce se întrebau noroadelor?
3. Care era motivul pentru care noroadelor Îl „slăveau pe Dumnezeul lui Israel”?
4. Completează textul: „Căci Fiul omului are să vină ”

Evangelizare, Secțiunea 13, subcapitolul „Învățarea Bibliei este obiectivul nostru”

5. În ce ramură a lucrării misionare se pot angaja multe persoane, atât bărbați, cât și femei?